

ת"פ 21749/05/14 - מדינת ישראל נגד שני שטרן

בית משפט השלום בראשון לציון

05 מאי 2015

ת"פ 21749-05-14 מדינת ישראל נ' שטרן

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
שני שטרן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דפנה הירשברג, ומתמחה חיים

ב"כ הנאשמת עו"ד קונפורטי

הנאשמת התייצבה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעד מר אנדלאו מקונן 200 ₪ הוצאות.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 1

אני פוסק לעדה גב' דליה לאון הוצאות בסך 200 ₪.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מאשר כי רס"ר צחי אשכנזי התייצב למסור עדות.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מכתב האישום.

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של תקיפת זקן, הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368 ו(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

נטען, כי ביום 14.11.13, בסמוך לשעה 17.00, באוטובוס קו 14, שנסע בראשון לציון, התפתח עימות מילולי בין

הנאשמת למתלוננת, ילידת 1944, שסב על סירובה של הנאשמת להסיר את רגליה מעל המושב, ובמסגרת זו תקפה הנאשמת את המתלוננת "בכך שהניפה רגליה לעבר ידה הימנית של המתלוננת".

נטען, כי עקב כך נגרמו למתלוננת חבלות כמתואר בעובדות.

ראשית, אעיר, כי נוסח כתב האישום, שלפיו "הניפה רגלה" אינו מגלה אשמה, משום שהוא אינו מספר כי רגלה של הנאשמת פגעה בידה של המתלוננת, אולם לא בכך העיקר, והערתי זו היא הערת אגב.

בבית המשפט נשמעו שלושה עדים עיקריים: נהג האוטובוס, המתלוננת והנאשמת.

הנאשמת והמתלוננת תיארו את התרחשות האירועים, כל אחת מנקודת ראותה, תוך ליווי העדות בהדגמות ובתרשימים (ת/1 מול נ/3).

איני יכול לקבל את עדות המתלוננת, כנדרש בפלילים, כבסיס לממצא עובדתי, מהנימוקים הבאים:

ראשית, מדובר בעדות יחידה, ככל שהיא נוגעת ללב האירועים.

שנית, המתלוננת סיפרה את סיפורה (החל מעמוד 6 לפרוטוקול) ומנגד, גם הנאשמת מסרה את גרסתה (החל מעמוד 19 לפרוטוקול), כל אחת בצורה סדורה, מרובת פרטים, תוך שהיא ממחישה את עדותה בהדגמות, באופן שאינו מאפשר להעדיף את עדותה של זו על פני עדות חברתה.

שלישית, גם בהודעותיהן במשטרה (נ/1 ו- נ/2 של המתלוננת, ו- ת/3 של הנאשמת), נמסרה עיקר הגרסה, כאשר כל אחת מתבצרת בתרחיש העובדתי שלה, באופן שאינו מאפשר להעדיף גרסה זו על פני גרסה אחרת.

רביעית, בתיק כשל חקירתי מובנה, במובן זה שהאוטובוס היה מלא אנשים, חלקם עדי ראיה, כפי שסיפרה המתלוננת, ומלבד הנהג, שביחס לעדותו אתיחס בהמשך, לא הובא שום עד אובייקטיבי, שבכוחו להאיר באור אובייקטיבי על התרחיש העובדתי.

חמישית, כאשר בוחנים את עדות המתלוננת, ניתן לאתר נטייה קשה להגזמה, ולהעצמת האירועים. די אם אפנה לאמור ב- ת/4, שהוא מיום 10.2.14, כאשר מדובר באירוע מיום 14.11.13, שם היא מוסרת לחוקרת "עדיין יש לה נפחות בכף היד, והיא בטיפולים". זוהי הגזמה קשה, שכן גם לגרסתה של המתלוננת, אין כל סיבה נראית לעין לאותה נפחות ולהמשך הטיפולים בחלוף פרק זמן נכבד.

שישית, עניין לנו בהתנהגות בלתי מנומסת, שבראשה עומדת הנאשמת, אשר הניחה את רגליה באופן מופגן על הכסא שלפניה, לא התייחסה לדרישות הציבור להסיר את הרגליים, השיבה בחוצפה, קיללה, אך גם המתלוננת עצמה, לא טמנה ידה בצלחת, תיארה את התנהגותה, הרימה את קולה וקיללה את המתלוננת. ואולם, התנהגות בלתי מנומסת אינה מושא לעבריינות פלילית, ואין לגזור ממנה הכרח לאשמה פלילית.

שביעית, נהג האוטובוס מסר עדות, המתיישבת דווקא עם עדותה של הנאשמת. הנהג העיד כי המתלוננת עלתה לאוטובוס "ישבה לידי" (עמוד 3 שורה 16), ובהמשך המתלוננת "קמה, הלכה להגיד לה להוריד את הרגל" (עמוד 3 שורה 17). כלומר, לפי עדות הנהג, מקום ישיבת המתלוננת השתנה: תחילה ישבה לצדו והיא ניגשה לחלק האחורי של האוטובוס בכדי להעיר לנאשמת. והנה, המתלוננת עמדה על כך כי מקום מושבה, בכל האירוע, לא השתנה. היא נכנסה אל האוטובוס, התיישבה למול הנאשמת, ולא החליפה את מקומה (עמוד 7 שורות 40 והלאה).

שמינית, המתלוננת מסרה לבית המשפט על פגיעתה, ובין השאר טענה כי נפגעה "בכתף שמאל" (עמוד 8 שורה 10). עיון בתעודה הרפואית (ת/2), שם תוארו הממצאים והתלונה, מלמד כי תלונה ביחס לכתף שמאל אינה בנמצא. "תכן, כי הפגיעה בכתף שמאל היתה שולית, אולם זו דוגמא נוספת לנטיית של המתלוננת למסור עדות מוגזמת.

תשיעית, המתלוננת ניגשה להיבדק בדיקה רפואית רק ביום 19.11.13, וזאת כאשר האירוע הוא מיום 14.11.13, וכאשר תלונתה נמסרה ביום 17.11.13 (נ/1). קיים חשש, שלפיו ניגשה המתלוננת להיבדק רק לאחר מסירת תלונתה, כאשר הבינה שיש צורך בתיעוד, ולא משום הכאבים הנטענים.

עשירית, המתלוננת העידה כי מיד לאחר האירוע, היא היתה נרגשת, רועדת, בוכיה (עמוד 9 שורה 43). לטענתה, השוטר שהגיע למקום ראה אותה במצבה זה. והנה, מתברר מ- ת/6 שהינו דו"ח הפעולה של השוטר, כי אין תיאור של המתלוננת במצבה הרגשי הזה, והשוטר העיד כי אילו כך הם פני הדברים הוא היה מציין זאת.

אחת עשרה, בדו"ח הפעולה ת/6 לא מציין השוטר כי הוא מבחין בחבלות, כך גם לא מציין בתלונת המתלוננת (נ/1) כי מבחינים בחבלות, ויודגש שמדובר בחבלות נטענות לאגודל, כך ששוטר שגובה הודעה ודאי היה מבחין בכך, גם מבלי שהמתלוננת תציג זאת בפניו באופן מכוון.

שתיים עשרה, עיון ב- ת/6, והדבר מתאשר בעדותה של הנאשמת, היא זו שהתקשרה מיד למשטרה, והזמינה את השוטרים למקום. סביר להניח כי אילו הנאשמת היתה תוקפת את המתלוננת, כפי גרסתה, היא לא היתה ממחרת להתקשר למשטרה. התנהגותה זו מלמדת על תחושה של חפות.

שלוש עשרה, התרשמתי בעדותה של המתלוננת כי מדובר באישה מבוגרת, אך כזו שגם יודעת להרים את קולה, לרגוז ולקלל. ואכן הדברים באו לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון (אפנה לדוגמא להערה בעמוד 14 שורה 13 לפרוטוקול).

ארבע עשרה, עיון בתלונתה (נ/1) מלמד, באופן תמוה, כי היא מוסרת לשוטרים על מספר האירוע (141, 142) בעוד שהיא הכחישה שידעה בכלל במה דברים אמורים.

חמש עשרה, עיון בחקירותיה של המתלוננת, בהחלט מקים יסוד לשאלה, מדוע השיבה תשובות כפי שהשיבה. כך למשל, ב- 3/נ שורה 23, היא נשאלת ביחס לתנועת היד הנטענת, ומשיבה "לא זוכרת אם הרמתי יד בתנועת איום". אדם שלא מרים את ידו בתנועת איום, משיב בשלילה לשאלה כגון זו, באופן נחרץ, ואינו נוקט בצמד המילים "לא זוכרת".

מכל האמור עולה כי לא ניתן לשלול את עדות הנאשמת, שלפיה היא הניחה את רגליה על המושב, התפתח דין ודברים, המתלוננת הגיעה אליה מקדמת האוטובוס, השתיים קילול אחת את השניה, המתלוננת התקרבה אליה בתנועה מאיימת כשהיא נרגזת, והנאשמת הניפה את רגלה, באופן אינסטינקטיבי ובלא כל מחשבה פלילית לתקוף את המתלוננת.

בהערת אגב אומר כי יש לדחות את הטענה בדבר זוטי דברים, משום שאם כתב האישום מתאר את שאירע, לא ניתן להעלות על הדעת כי תקיפתו של אדם מבוגר תהווה "זוטי דברים".

בכל הקשור לטענה בדבר אכיפה בררנית, מאחר ולא ניתן לקבוע, במדויק, כנדרש בפלילים, גרסתו של מי עדיפה, לא ניתן להכריע בדבר אכיפה בררנית. אילו היתה טורחת המאשימה ומביאה עדים נוספים, רלבנטיים, היו פני הדברים שונים.

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשמת מכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשע"ה, 05/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

הוקלד על ידי בתאל קשרי